

За що ми любимо ЗОСю

Я не знала, що таке ЗОСя, не розуміла, скільки буде радості від довгоочікуваних зустрічей у перший день і скільки сліз — в останній. Не знала, що «Золота осінь Славутича» спричиняє залежність, бо лише так можна пояснити, чому діти з абсолютно різних куточків України і світу приїжджають сюди знову і знову. Але я знаю, за що ми любимо ЗОСю:

- ✓ За знайомства: зустріла тут 400 однодумців.
- ✓ За можливість практикувати мови: цьогоріч у фестивалі взяли участь гості з Польщі, Казахстану, Білорусі, Нідерландів та Китаю.
- ✓ За навички тайм-менеджменту: конкурсне завдання потрібно виконати швидко і якісно — або залишишся ні з чим. Саме час тут — найбільший виклик.
- ✓ За новий досвід: вчишся робити те, чого не вмієш.
- ✓ За небо. В перший день ми запитали у волонтерки Насті Романенко, що в її рідному місті особливого. «Заходи сонця. Нам дістався незвичайний шматочок неба. Такого ви більше ніде не побачите», — відповіла вона. І це справді так!
- ✓ За цікаві екскурсії. Їх було три. Екскурсійним містом провів директор Краєзнавчого музею Славутича Євген Алімов. Друга — у Любеч (селище на кордоні України з Білоруссю), а третя — на Чорнобильську атомну станцію.

- ✓ За знайомство зі славутчанами. Зрозуміти місто можна лише поспілкувавшись з його мешканцями.
- ✓ За концерти, на яких справді відпочиває душа.
- ✓ За улюблену традицію фестивалю — кольорове братання, на яке було використано, тільки уявіть, 140 літрів фарби!
- ✓ За навички роботи в команді.
- ✓ За щирі усмішки і теплі обійми.
- ✓ За майстер-класи від гуру журналістики. Члени журі не лише критикували та вирішували долю учасників на фестивалі, а й радо ділилися своїм досвідом, давали практичні поради.
- ✓ За урочисту ходу. Певно, голлівудські зірки на червоній доріжці почуваються так само: ти крокуєш, а тобі аплодують і всімаються місцеві жителі.
- ✓ За фестивалісні пісні, які досі лунають у твоїй голові.
- ✓ За радість перемоги.
- ✓ За безсонні ночі, проведені за улюбленою справою.
- ✓ За ватру в Котловані (за проектом тут мало бути озеро), де танцювали і грілися в перший вечір фестивалю.
- ✓ За символ фестивалю — ЗОСеньку.
- ✓ За можливість забути на чотири дні про буденні справи. Директорка фестивалю Ніна Єрьоміна любить повторювати: «ЗОСя — це шанс почати усе з чистого аркуша».
- ✓ За чітке розуміння, чи ти на правильному шляху, чи збився з курсу. Саме на та-

ких фестивалів дізнаєшся, у своїй ти тарілці чи варто шукати щось інше.

- ✓ За зміни. ЗОСя завжди відбувається у її найкращих традиціях. Але, як помічають ті, хто тут не вперше, кожен фестиваль — інакший. Організатори завжди намагаються вигадати щось новеньке та особливе.

«На ЗОСі складно. Але мені необхідно це випробування і новий досвід. Цього року навчилася працювати з «Інстаграмом» і занотувала багато порад щодо верстки газети. Тут ти справді стаєш універсальним журналістом», — каже Анастасія Карпенко, головний редактор фестивальної газети «Славеста», вона на ЗОСі вп'яте.

ЗОСя — одна з найкращих експрес-школ, яку варто пройти кожному майбутньому журналісту. Дякуємо організаторам та Славутичу за гостину!

Анна РЕЗНІК.

Київ.